

POSLEDNJI DAN SREDNJE ŠKOLE

Autorica: Marina Dujmović, 2. b

Izgleda da je došao i taj čas. Dolazak u ovu školu po posljednji put nije nimalo lak. Četiri godine prohujale su poput daška vjetra ispred mene i sve se čini potpuno nestvarno. Dok hodam starim hodnicima i posjećujem stare razrede po posljednji put, naviru mi razbacana sjećanja poput kratkih filmova koje sam snimala svih ovih godina. Glasni zvuci zviždaljki odjekuju školom, obilježavaju kraj još jedne priče. Kraj našeg srednjoškolskog života.

Sunce žari našu školu i suši lokvice koje smo napravili prolijevanjem vode uokolo. Hodamo po školi poput male djece, slavimo naš odlazak. Svaki razred ponosi se svojim majicama i natpisima koji su obojili školu u veliki šareni osmijeh. Odzvanjanje pjesme i zvižduka zasigurno svima u školi odvlači pozornost od tuge i loših mišljenja o školi. Svi proviruju i sa zadovoljstvom gledaju kako veselje maturanata ne prestaje. Posljednji put sjedim u posljednjoj klupi na kraju razreda. Čak mogu reći da je postala moja koliko sam uspomena sagradila upravo iz ove klupe. Prozori okupani suncem pozivaju nas van. Sve se čini poput nekog filma. Kao da je baš danas svaki predmet, svaki sat i svaka sekunda posebna i bogata posebnom ljubavlju. Opraštanje od knjige zasigurno me veseli, ali me navika odvaja od te neizmjerne sreće. Navika na sva ta lica, silne osmijehe, prijateljstva i profesore stavlja moju dušu u veliku tjeskobu. Sa zadovoljstvom mogu reći da mi se srednjoškolski život iznimno svidio. Upoznala sam puno dobrih ljudi koji su mi uvelike pomogli da odrastem u jednu dobru i savjesnu osobu. Upoznala sam profesore koji su mi pomogli da naučim, ne samo školsko gradivo nego i životno gradivo. Pa i u ovom trenutku dok stojim zagrljena sa svim svojim dobrim prijateljima, sa suzama u očima i pjesmom na usnama prisjećam se dobrih starih dana. U grudima me steže zbog odlaska. Ne želim otići. Ne želim ostaviti najzabavnije dane svojeg života da trunu u zaboravu u

posljednoj klupi na kraju razreda. Svi porazi i uspjesi su mi u duši. Prisjećam se svih odličnih ocjena koje su mi gradile samopouzdanje i volju, ali i onih loših koje su me naučile da je vrijedno zaraditi neki poraz. U srednjoj školi zaista se mnogo može naučiti o daljnjem životu.

Dok hodam prema vratima od razreda i odlazim zauvijek, začujem zvono. Međutim, to zvono ovjekovječilo je kraj samo još jednog sna i početak novog radnog dana, novog polaska u školu. To nije bilo zvono, nego moja budilica koja me izvukla iz kreveta. Ustajem i shvaćam da nisam maturant i da sam usred hladne i monotone zime. „Hvala Bogu...“ pomislih. I dalje mogu graditi svoje uspomene u školskim klupama sa svojim dragim kolegama i prijateljima. Drago mi je što još ne moram otići.